

черни стада. Продължавах пхтя си и отъ минута на минута се озъртахъ дано да вида нейдѣ кола, нѣ казвамъ азъ, че тѣхъ ги сѣкашъ силна буря грабижла и завлѣкла, тий не се виждатъ нийдѣ съ стопанитѣ имъ; за $1\frac{1}{2}$ часъ всичко утихнало, прибрало се и по пхтѣтъ не се срѣщаше веке никой. Изминахъ поляната, захванхъ пхтѣтъ за селото Топракъ Хисаръ и ваѣзохъ между лѣговетѣ на близното село Наддюкенъ, послѣ се отиравихъ къмъ него, глѣдахъ на произведения прахъ отъ колята и вървахъ по диритѣ имъ, до дѣто най-послѣ самия пхтъ ме възкачи на високо и не се обръцахъ назадъ. Подиръ малко вървене видѣхъ тукъ-тамъ овчаре съ своитѣ стада да ги каратъ и тѣ нататкъ къмъ сѣщото село; питахъ ме за опасността, отговорихъ имъ, че нѣма до тоя часъ толкова страшно; но карайте си овцетѣ подиръ людиятѣ, разбира се веке, че нѣма за насъ спасение. Поинтвамъ ги, тоя ли е пхтѣтъ за рѣченото село и има ли кола на близо? — Отговорихъ ми, тоя е, но колята ни се струва, че ще много мжно да ги стигнешъ, върви пакъ. Какво, пхтѣтъ на такъво опасно врѣме, безъ другари върви ли се? Колкото вървишь, толкова по-се спхватъ краката му на човѣка; нѣ се силыхъ веке, защото нѣмаше друго срѣдетво, ще се трай и върви! Вървахъ $1\frac{1}{2}$ часъ людие невиждамъ, зехъ да ся чудя въ себе си: виждѣ страхътъ какво направи, за единъ часъ врѣме избѣгнахъ тия людие, да съмъ птица да хвъркна, че да ги стигна; нѣ всрѣдъ тия размисления, виждамъ отъ далечъ нѣкакъвъ си прахъ по пхтѣтъ, дѣто като го доближихъ, видяхъ познатъ човѣкъ възсѣдихъ на магаре съ пшовъ и дългъ нож приврятъ на кръстѣтъ му, връща се назадъ и отива въ Кара-Бунаръ, да си прибира пѣкой и други пѣща; нѣ по-вечето види се съ цѣлъ да трепи турци и да удря яма, отколкото за друго. Той бѣше Драго говедарина, който щомъ ме срещна, рѣче ми: Даскале, твърдѣ много на подира си останжлъ? — Ехъ, какво да правя, му отговорихъ, така дошло врѣме сега. На вждѣ така бачо Драго? — Белли я, отивамъ да трепѣж турци и си замина бърже изъ пхтѣтъ безъ да ми говори по-вече,